

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยนี้ ข้อมูล เป็นคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ คะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ผลการเรียงชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ของนิสิตที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา ๒๕๐๗ จำนวน ๒๑ คน ปีการศึกษา ๒๕๐๘ จำนวน ๓๓ คน รวม ๕๔ คน และในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๗ จำนวน ๑๒๖ คน และในปีการศึกษา ๒๕๐๘ จำนวน ๒๔๑ คน รวม ๔๐๗ คน โดยนำคะแนนเหล่านั้นมาหาความสัมพันธ์กับ ค่าความสัมพันธ์สหสัมพัทธ์แบบเพียร์สัน และแบบพหุคูณ ในหมวดวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน และคณิตศาสตร์ แยกความประเภคะแนนและหมวดวิชา ตลอดจนคณะที่นิสิตเข้าศึกษาในคณะมหาวิทยาลัย รายละเอียดเกี่ยวกับคะแนนของนิสิตคณะต่างๆในมหาวิทยาลัยทั้ง ๒ แห่ง เช่น ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนของนิสิต เสนอไว้ในตารางที่ ๑๙, ๒๐, ๒๑ และ ๒๒ ในภาคผนวก

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ :

มหาวิทยาลัยศิลปากร

๑. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่เป็นตัวทำนาย คือ คะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ หรือคะแนนสอบคัดเลือก กับผลการเรียงชั้นปีที่ ๑ หรือชั้นปีที่ ๒ ของนิสิตคณะโบราณคดี และคณะสถาปัตยกรรมไทย มีค่าตั้งแต่ .๕๓ ถึง .๘๒ และ .๖๘ ถึง .๙๑ ตามลำดับ ในปีการศึกษา ๒๕๐๗ และตั้งแต่ .๘๒ ถึง .๙๗ และ .๘๒ ถึง .๘๗ ตามลำดับ ในปีการศึกษา ๒๕๐๘

๒. คะแนนหมวดวิชาภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียงชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ในมหาวิทยาลัย ได้มากที่สุด

๓. คะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย
ทางที่มีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ของนิสิตคณะโบราณคดี
และคณะสถาปัตยกรรมไทย ทั้งปีการศึกษา ๒๕๐๓ และ ๒๕๐๔ ได้เท่ากับ นุททภพวิชา
นอลจรถนวมวชิราลัยศึกษาศาสตร์เท่ากันที่คะแนนสอบคัดเลือกมีประสิทธิภาพในการทำนายผล-
การเรียนชั้นปีที่ ๒ วิชาเดียวกันได้คือว่าคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕

๔. กรณีที่จะใช้คะแนนอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นตัวทำนายผลการเรียนในมหาวิทยาลัย
ตามผลการวิจัยนี้ ปรากฏว่า ควรจะใช้คะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เนื่องจากได้ค่าสัมประสิทธิ์-
สหสัมพันธ์กับผลการเรียนที่สูงกว่าคะแนนสอบคัดเลือก

๕. เมื่อใช้ทั้งคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และคะแนนสอบคัดเลือก ร่วมกัน
ในการทำนายผลการเรียนชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ในมหาวิทยาลัย ปรากฏว่า ได้ผล และ
มีประสิทธิภาพสูงกว่าจะใช้เพียงอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นตัวทำนาย เนื่องจากค่าสัมประสิทธิ์-
สหสัมพันธ์แบบพหุคูณระหว่างผลการเรียนชั้นปีที่ ๑ หรือชั้นปีที่ ๒ กับคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษา-
ปีที่ ๕ และคะแนนสอบคัดเลือก มีค่าสูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่าง
ผลการเรียนชั้นปีที่ ๑ หรือชั้นปีที่ ๒ กับคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ หรือคะแนนสอบ-
คัดเลือก เพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ หรือคะแนน
สอบคัดเลือก กับผลการเรียนชั้นปีที่ ๑ หรือชั้นปีที่ ๒ ของนิสิตคณะครุศาสตร์ คณะ-
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะรัฐศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๐๓
และ ๒๕๐๔ ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

๒. โดยทั่วไป คะแนนทววิชาภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการทำนาย
ผลการเรียนชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ในมหาวิทยาลัย

๓. คะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย
ทางที่มีประสิทธิภาพพอๆกัน ในการทำนายผลการเรียนชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ วิชาภาษาไทย

สังคมศึกษา และภาษาอังกฤษ ของนิสิตคณะครุศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะรัฐศาสตร์ นอกจากคะแนนวิชาภาษาไทยในชั้นปีที่ ๑ ของนิสิตคณะครุศาสตร์ ซึ่งคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ท่านนายไค้คิดว่าคะแนนสอบคัดเลือก และคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ วิชาภาษาอังกฤษ ท่านนายคะแนนชั้นปีที่ ๑ วิชาเดียวกันไค้คิดว่าคะแนนสอบคัดเลือก

ส่วนการท่านนายผลการเรียนชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ ส่วนใหญ่ ทั้งคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และคะแนนสอบคัดเลือกต่างก็มีประสิทธิภาพ ในการท่านนายไค้พอๆกัน นอกจากหมวดวิชาภาษาฝรั่งเศส และคะแนนรวมชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ปรากฏว่า คะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ วิชาเดียวกัน มีประสิทธิภาพในการท่านนายก็คิดว่าคะแนนสอบคัดเลือก และหมวดวิชาภาษาไทย และสังคมศึกษาชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ รวมทั้งคะแนนวิชาภาษาฝรั่งเศสในชั้นปีที่ ๒ ปรากฏว่า คะแนนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ มีประสิทธิภาพในการท่านนายก็คิดว่าคะแนนสอบคัดเลือก

๔. แม้ว่าจะปรากฏว่ามีบางส่วนที่คะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ มีประสิทธิภาพ ในการท่านนายผลการเรียนชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ในมหาวิทยาลัย ไค้คิดว่าคะแนนสอบคัดเลือก แต่เมื่อไค้วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และคะแนนสอบคัดเลือก กับผลการเรียนชั้นปีที่ ๑ หรือชั้นปีที่ ๒ ปรากฏว่า มีค่าสูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ หรือคะแนนสอบคัดเลือก กับผลการเรียนชั้นปีที่ ๑ หรือชั้นปีที่ ๒ เป็นส่วนมาก จึงกล่าวได้ว่า การใช้คะแนนทั้ง ๒ ประเภท ร่วมกันในการท่านนาย จะให้ประสิทธิภาพที่สูงกว่าการใช้เพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งตรงกับผลการวิจัยในต่างประเทศ แต่จะใช้เพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็ควรจะใช้คะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เนื่องจากให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่สูงกว่า

ข้อเสนอแนะ

เมื่อผลการวิจัยปรากฏออกมาในรูปแบบนี้ ผู้เขียนจึงใคร่ขอเสนอข้อคิดเห็นบางประการ ดังนี้ :

๑. เนื่องจากนิสิตในมหาวิทยาลัยศิลปากร ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนอาชีวศึกษา มีเพียงส่วนน้อยที่สำเร็จประโยคเตรียมอุดมศึกษา ซึ่งได้นำคะแนนของนิสิตเหล่านั้นมาวิเคราะห์แล้วตั้งปรากฏผลที่กล่าวแล้วข้างต้น ดังนั้น ในโอกาสต่อไป ควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบ และศึกษาผลกระทบของสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตทั้ง ๒ ประเภทนั้นอีกต่อไป เพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

๒. ในการคัดเลือกนิสิตเข้ามหาวิทยาลัย น่าจะได้ใช้ทั้งคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และคะแนนสอบคัดเลือก เป็นเกณฑ์ช่วยในการพิจารณาคัดเลือกนิสิต เพื่อให้ได้นิสิตที่มีคุณภาพด้านสติปัญญา ความรู้ และน่าจะได้อยู่ดีการได้แย่งเกี่ยวข้องกับปัญหาการคัดเลือกนิสิตลงเพียงนี้

๓. ควรจะได้มีการปรับปรุงหลักสูตรและวิธีการสอนทั้งในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา เพื่อให้ให้นิสิตได้ศึกษาวิชาการที่มีความรู้ต่อเนื่อง และเป็นประโยชน์ต่อกัน และเพื่อให้คะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ มีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนในมหาวิทยาลัยได้สูงยิ่งขึ้น จะได้อาจไม่ต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการจัดการสอบคัดเลือกเพื่อนำมาประกอบการพิจารณาเพิ่มขึ้นอีกด้วย

ในการวิจัยครั้งนี้ อาจมีข้อบกพร่องเกิดขึ้นบ้าง ทั้งนี้ อาจจะเป็นองมาจากความบกพร่องของผู้เขียนเอง หรืออาจเกิดจากเหตุอื่นๆ นอกจากนี้ นิสิตบางคนมีหลักสูตรการเรียนไม่เพียงพอหรือไม่ตรงตามจุดประสงค์ของการวิจัย จึงจำต้องคัดออกเป็นส่วนหนึ่งอาจมีข้อบกพร่องเกิดขึ้นได้